

2011. április 30. - **Az Igaz Finnek győzelme az EU feletti lélekharang első kongatása lehet**

A balliberális oldal szereti a nemzeti mítoszokat rombolni, míg a sajátját ápolni. Egyik ilyen magáról alkotott mítosza, hogy toleráns, aminek az ellenkezőjéről nem csak jezsuita papok, kilőtt szemű fiatalok, véresre vert parlamenti képviselők vagy külföldi turisták tanúskodhatnak. A másik, ugyancsak magáról kialakított mítosza az, hogy a társadalmi kérdésekről mélyrehatóan és kritikusan gondolkodik. Szép, kövér mítosz. Kár, hogy a szemére helyezett ideológiai szemüveg lencsái oly maszatosak, hogy már át sem lát rajtuk, és így az egymástól hallott klisék monoton ismétlésére van ítélve.

A vakságból fakadó sematikus válaszok mindazoknak feltűnnek, akik nem hitbélként közelítenek a „szélsőségeket” általában, valamint a „szélsőjobboldal európai erősödésének” okát magyarázó balliberális dogmákhoz. Ami a „szélsőségeket” illeti, azok szinte mindegyikének közös nevezője, hogy szerintük e szélsőségek és az azokkal kapcsolatos izmusok „erősödnek”. Hogy miért erősödnek? Mert, kerepel az imamalom, rosszabbodik a gazdasági helyzet, és ilyenkor nagy a keletje a bűnbakkeresésnek és a szélsőséges ideológiának. Csakhogy a helyzet jóval összetettebb. Sőt kihatásaiban akár az Európai Unió végének

kezdetét is jelentheti. Mielőtt azonban az okok keresésébe belekezdenénk, nézzük meg, miként terjed a radikalizmus Európában.

E cikkben a „szélsőséges” jelző idézőjel nélküli használatát szándékosan kerülöm, ugyanis az sokkal inkább harci zaj, mint tényleges leíró terminológia. Egyik fontos célja, hogy az egész jobboldalt egy olyan skálába foglalja, amely Berlusconi-től Oszama bin Laden-ig terjed. Sőt bármilyen rossz véleményünk legyen is a holland Szabadságpárt elnökéről, Geert Wildersről - mint nekem -, elfogadhatatlan őt ugyanúgy „szélsőséggel” vádolni, mint a bamiani Buddha-szobrot felrobbantó talib kormányt. Ugyanis így e fogalomnak oly széles a fedése, hogy annak tartalmából vákuumot teremt. (Kedves olvasó, ön bébiszitternek a „szélsőséges” Marine Le Pen vagy az ugyanúgy „szélsőséges” Omár molláht hívná holnap estére kisgyermekéhez, ha kettejük közül kellene választania?)

Nézzük meg röviden, miként erősödnek az európai szinten a radikális pártok - nem gazdasági okokból. Magyarországot ismerjük a legjobban. A 2003-ban párttá alakult Jobbik meglepően gyorsan vált ismertté, majd népszerűségének növekedésében hirtelen törés és zuhanás állt be, amikor 2004-ben a párt úgy döntött, nemcsak nem indul az európai parlamenti választásokon, de azok bojkottjára szólít fel. A párt azután éveken át jóformán meg sem jelent a közvélemény-kutatók radarerőnyén. Az országos politika partvonalán kívüli kószálás attól a pillanattól kezdve változott meg, amikor 2008. július végén Vona Gábor pártelnök megegyezett Morvai Krisztinával, hogy erőiket egyesítik. Vagyis nem gazdasági okokból. A felmérések az egyezés után ugyan azonnal népszerűség-emelkedést mutattak, de azt a 2009-es európai parlamenti választások tényleges eredményei háromszorosán felülmúlták: a Morvai vezette listán hárman jutottak be az Európai Parlamentbe. Az egy évvel ezelőtti országos választásokon pedig a pártnak több mint 16,5 százalékos eredménnyel 47 képviselője foglalhatott helyet a parlamentben.

Olaszországban egy éve az Északi Liga hatalmas győzelmet aratott a regionális választásokon. Umberto Bossi csapata öt év alatt csaknem a háromszorosára növelte a rá adott szavazatok számát. Országos szinten 12,7 százalékot ért el, míg a gazdag Velence tartományban 35,2 százalékkal első lett. A „gazdag” jelzőt Velence elől ne feledjük. A szegénynek szintén

rosszindulattal sem nevezhető Hollandiában is feltartóztathatatlanul tör előre a radikális jobboldal. Geert Wilders iszlámellenes Szabadságpártja a legutóbbi választásokon 15,5 százalékot ért el, és most kívülről támogatja a hágai konzervatív kormányt.

Belgiumban az ország kettészakadását szorgalmazó, „ultranacionalista” Flamand Érdek pártja 2007-ben a szavazatok 12 százalékát kapta. De még ennél is fontosabb tény, hogy a tavalyi választásokat Belgiumban az N-VA nevű, szintén szecesszionista és bevándorlás-ellenes párt nyerte. A gazdag, dinamikus gazdaságára büszke Flandriából. A pártnak és elnökének, Bart De Wevernek naponta erősödik népszerűsége, holott képtelen volt kormányt alakítani.

A szomszédos Franciaországban egy múlt hónapban készült közvélemény-kutatás adatai szerint a legtöbben Marine Le Penre, a Nemzeti Front új elnökére szavaznának, ha most lenne az elnökválasztás az országban. A gazdag Skandinávia valamennyi országában előretört a radikális jobboldal. A Svédországi Demokraták 5,7 százalékkal tavaly már bekerültek a parlamentbe. A dán Néppárt 2007-ben 13,9 százalékot ért el, és kívülről támogatja a dán kormányt. Finnországban az Igaz Finnek most elsőprő sikerrel lett a harmadik, nemcsak alig elmaradva a másodiktól, de a győztes párttól sem sokkal. A skandináv országok leggazdagabbikában, Norvégiában a radikálisok 22,9 százalékot kaptak.

Ausztriában a két jobboldali radikális párt könnyen verné a jobboldali osztrák Néppártot, ha ma lennének a választások. A szegénynek a legnagyobb rosszindulattal sem mondható Svájcban a radikális Svájci Néppárt mind jobb eredménnyel tartja első helyét.

A fentiek azt mutatják, Európában néhány éve a radikális pártok az országuk és a világ gazdaság helyzetétől függetlenül erősödnek. A válság idején éppen úgy, mint előtte és a kilábalás időszakában. Mégpedig úgy, hogy a helyi kihívásokra adnak radikális választ és programot, amelyet több országban (különösen Franciaországban) a mérsékelt jobboldali pártok egyre inkább igyekeztek és igyekeznek integrálni saját programjaikba. Annyi nyilvánvaló: mindegyikük bevándorlásellenes és hagyományőrző, élesen ellenezve a multikulturalizmust. A „szélsőséges” erők Nyugat-Európa néhány országában már kormányon vannak. Máshol úton vannak oda. A körükön vont egészségügyi kordont egyre több párt bontja le azon egyszerű oknál fogva, hogy hatalmon akar maradni.

A finn belpolitikai megfigyelők szerint az Igaz Finnek részt vesz az újonnan alakuló kormánykoalícióban. Egyik képviselője azt mondta, „az ötvenes, hatvanas, hetvenes években a finnek Svédországba dolgozni mentek, míg most a romániai cigányok Finnországba azért érkeznek, hogy családonként havi 3000 euró összegű segélyben részesüljenek, és legfeljebb egy kicsit harmonikázzanak.”

Az EU-t azonban az ilyenfajta kijelentéseknél Finnország esetében sokkal jobban aggasztja, hogy az új parlament már nem fogja megszavazni (az unióban a finn törvényhozás szavaz egyedül erről a kérdésről) a feje búbja felett is eladósodott Portugáliának dobandó mentőcsomagot, ami, mint mondani szokás, beláthatatlan következményekkel járhat. Ott a szociáldemokraták is ellene vannak. Ha ehhez hozzávesszük azt, hogy Sarkozy francia elnök fel akarja függeszteni a schengeni szabad határátljárását, könnyen meglehet, hogy hamarosan elsőt kondul az Európai Unió felbomlása feletti lélekharang.

Ami a radikális pártokhoz való viszonyulást illeti, mivel demokráciában élünk, meg kell próbálni a radikális másságot nem szélsőségnek nevezni, hanem szembenézni azzal a ténnyel, hogy a választók egy része az eddig kipróbáltaktól eltérő utakat keres.

Alternatívaként persze a homokba dughatjuk a fejünket, de az az Európa városai felé Rómából közeledő gyorsot nem fogja megállítani. Ezt a felismerést Párizsban, Bernben, Oslóban, Hágában és most Helsinkiben gyorstalpalón sajátítják el, illetve tették magukévá politikusok. **Lo**

Európa radikális irányba fordul? (Magyar Nemzet)

Írta: Adminisztrátor

2011. április 30. szombat -

vas István